

Els reptes de la sanitat

Els cinc ponents de *Catalunya futur* fotografiats a l'exposició *La salut a Catalunya*, que es pot visitar al Palau Robert fins a finals de maig

XAVIER CERVERA

1. Marc Ramentol

Director general de Professionals de la Salut de la Generalitat

“Volem que l'atenció primària sigui l'eix vertebrador del sistema sanitari català, i hem d'aconseguir que els MIR també vulguin fer primària. I això passa perquè la coneuguin encara més”.

2. Ana Macpherson

Periodista de *La Vanguardia* experta en temes de sanitat

“La primària s'ha d'adaptar a cada territori. I de vegades tinc la sensació que li falta cintura, que és massa rígida. Amb decisions iguals per a tot el país no es dona l'atenció més adequada”.

3. Alba Vergés

Consellera de Salut de la Generalitat de Catalunya

“El paper de l'atenció primària, a partir d'ara, serà molt diferent per adaptar-se a les necessitats de la societat. Caldrà posar la persona, el ciutadà, al centre de tot. És el nostre objectiu”.

4. Gemma Craywinckel

Directora gerent de l'hospital de Sant Pau i de la Santa Creu

“El sistema sanitari i els seus professionals funcionen com una olla de pressió. Tothom treballa molt però amb recursos limitats. Tots viuríem millor amb més finançament”.

5. Jordi Mestres

Vicepresident de la Societat Catalana de Medicina Familiar

“L'assignatura de medicina de família no existeix, i és un error. Hauria d'estar en l'estructura dels plans d'estudi de les universitats. Si no coneixes l'atenció primària, no te la podràs estimar”.

XAVIER CERVERA

a la universitat formem graduats en medicina. Després ja vindrà l'especialització”.

El sistema de futur, doncs, necessita un altre tipus de metges. Mestres considera que “els centres d'atenció primària són el sistema que ens permet que qualsevol ciutadà tingui un equip sanitari de referència, format per un metge i una infermera. A l'hospital hi has d'anar quan l'atenció primària no pot intervenir. Moltes vegades el ciutadà va allà on creu que el poden ajudar. Acaba en un centre d'urgències i, per tant, hi ha un ús equivocacat del sistema perquè no té cap alternativa. És una de les coses que cal regular, per exemple, amb el decret de visites no ajornables. La ciutadania haurà d'acceptar que hi ha coses que poden esperar i d'altres que no”. El Departament treballa en un nou decret d'accessibilitat que preveu la programació de les consultes per motius i establirà que les visites que no es poden ajornar s'atenguin en menys de 72 hores.

Ja tenim la diagnòsi feta. Hem vist com es pot reforçar la primària, com han de ser els metges del futur, però hi ha una pota clau de què encara no hem parlat: el sector de la infermeria, que també s'haurà d'encarregar de nous papers. Ramentol adverteix que “és molt difícil saber com serà l'entorn sanitari d'aquí uns anys, s'han de fer aproximacions, però les energies les hem de gastar per crear les condicions perquè l'ecosistema es pugui adaptar a cada moment. El binomi professional sanitari-pacient és la principal trinxera en la lluita contra els nous reptes. I, per tant, els professionals que estiguin en aquesta primera línia de batalla han de tenir l'entorn organitzatiu per tenir aquesta capacitat d'anar adaptant l'assistència al seu entorn”.

Segons Ramentol, “avui dia necessitem més infermeres que en l'atenció primària puguin assumir tasques de prevenció, seguiment de risc cardiovascular... Això ha de recaure principalment en la infermera, i el metge s'ha de quedar amb les situacions de complexitat”. En altres països de l'OCDE les infermeres tenen més pes. Si Catalunya els vol emular, caldrà “que les infermeres tinguin els instruments adequats, com per exemple la prescripció mèdica”, diu Ramentol. Avui dia hi ha 19.000 infermeres a Catalunya que, abans que s'acabi aquest trimestre, tindran el sistema informàtic a punt per fer receptes. A més, és necessari reconèixer el perfil de dues infermeres: la més generalista i la més experta en determinats àmbits d'atenció. “És una assignatura que el sistema no ha abordat de manera eficient fins ara. El Departament ja s'hi ha posat i es farà un procés transparent i rigorós amb els actors implicats”, afegeix Ramentol.

I l'última branca del sistema: el finançament. Ana Macpherson recorda que s'inverteix més del que es recapta. No arribem a un 6% del PIB. La consellera Vergés etziba que “la Generalitat té les competències per organitzar el sistema sanitari. L'Estat té la despesa descentralitzada i la responsabilitat, però manté la centralitat en els ingressos i decideix com els distribueix”. El copagament no passa pel seu cap perquè “la clau de volta no és que qui tingui més pagui més. És igualar els drets per a tothom”.

El sistema sanitari necessita més finançament, però també cal retenir el talent intern, perquè si no, no tenim futur. I amb aquest binomi cal reorientar el model i repensar qui fa què i en quin punt del sistema ho fa per treure'n el màxim profit. ●